

ΕΡΜΗΝΕΙΑ

ΕΙΣ ΤΟ ΚΑΤΑ

ΜΑΤΘΑΙΟΝ

ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ ΤΗΣ Ε'. ΚΥΡΙΑΚΗΣ.

Καθὸς δ βοτανικὸς δ ἔμπειρος ὅσον ἔρευνα⁵ τῶν χόρτων τὰ ἴδιάματα, τόσον ἀρμοδιώτερα εὑρίσκει τῶν ἀσθενειῶν τοῦ σώματος τὰ ἀντιφάρμακα, οὕτω καὶ δ εὐλαβῆς χριστιανὸς ὅσον στοχάζεται τοῦ θεοῦ τὰ λόγια, τόσον περισσότερα εὑρίσκει τῶν παθῶν τῆς ψυχῆς τὰ βότανα. Ἐὰν ἀπερισκέπτως ἦκουσας τὴν σημερινὴν τοῦ εὐαγγελίου ἴστορίαν, μίαν μόνην θαυματουργίαν κατενόησας, ἥγουν τὴν τῶν δαιμονιζομένων θεραπείαν· ἐὰν δὲ περιεργασθῆς πάσας τὰς περιστάσεις τῆς ἴστορίας, εὑρίσκεις νοήματα εἰς τὴν ψυχήν σου πολλὰ ὡφέλιμα. Διὰ τοῦτο δὲ μὲν θεάνθρωπος Ἰησοῦς παρήγγειλε τοῖς Ἰουδαίοις, ἵνα ἔρευνῶσι τὰς θείας γραφάς, καθότι ἔκειναι περιέχουσι τὰς περὶ αὐτοῦ μαρτύριας· «Ἐρευνᾶτε τὰς γραφάς, δτὶ ὑμεῖς δοκεῖτε ἐν αὐταῖς ζωὴν αἰώνιον ἔχειν· καὶ ἔκειναι εἰσὶν αἱ μαρτυροῦσαι περὶ ἔμοῦ»· δὲ προφητάναξ Δαβὶδ μακαρίζει ἔκεινους, οἵτινες, ἐξ ὅλης καρδίας ἔκζητοῦντες μαθεῖν τὰ περὶ τοῦ θεοῦ, ἔρευνῶσι τὰ θεῖα αὐτοῦ λόγια «Μακάριοι οἱ ἐξερευνῶντες τὰ μαρτύρια αὐτοῦ, ἐν ὅλῃ καρδίᾳ ἔκζητοῦσιν αὐτόν». Ἡ τοιαύτη ἔρευνα φωτίζει τὸν νοῦν εἰς τὴν γνῶσιν καὶ διέ-

κρισιν τῶν καλῶν καὶ πονηρῶν ἔργων, καὶ θερμαίνει τὴν ψυχὴν εἰς τὸν γλυκερὸν ἔρωτα τοῦ ὄντως ἔρασμίου καὶ ἀγαπητοῦ θεοῦ, καὶ τῆς ἐπουρανίου αὐτοῦ βασιλείας. Καὶ ἡ μὲν ἔρευνα τῶν τοῦ θεοῦ λόγων ἔργον ἐστὶ τῆς εὐλαβείας ἡμῶν καὶ προθυμίας, ἡ δὲ κατανόησις αὐτῶν καὶ ἡ ἐξ αὐτῶν καρποφορία ἐλεος ἐστὶ τοῦ πανοικπίρμονος θεοῦ, εἰς δὲ ἐλπίζοντες, προσάλλομεν τοῦ στημερινοῦ εὐαγγελίου τὴν ἔρμηνείαν.

Τῷ καὶ ρῷ ἐκείνῳ ἐλθόντι τῷ ^{Ματ. 8,} Ἰησοῦ εἰς τὴν χώραν τῶν Γεργεσηνῶν, ὑπήντησαν αὐτῷ δύο δαίμονιζόμενοι, ἐκ τῶν μνημείων ἐξερχόμενοι, χαλεποὶ λίαν, ὥστε μὴ ἴσχύειν τινὰ παρελθεῖν διὰ τῆς ὁδοῦ ἐκείνης.

Οἱ ἄγιοι εὐαγγελισταὶ Μάρκος καὶ ^{1.} Λουκᾶς, τὴν αὐτὴν ἴστορίαν διηγούμενοι, ^{2.} λέγουσιν, δτὶ εἰς τὴν χώραν τῶν Γαδαρηνῶν ἐγένετο ἡ θαυματουργία, καὶ δτὶ οὐχὶ δύο, αλλ' ἕνα δαιμονιζόμενον ἐθεράπευσεν ὁ Κύριος· σὺ δὲ μὴ νομίσῃς, δτὶ ἐναντιολογοῦσιν αἱ θεῖοι εὐαγγελισταί διότι αὐτὴ ἡ

Ἐκεῖθεν πέ- πόλις εἶχε δύο ὄνόματα, Γάδara καὶ Γέ-
ρεγεσα· ἡ Γέρεγεσα· καὶ δὲ δύο ἦσαν αἱ πό-
λεις ἑρμηνείας· ἔργον γεγενημένον
εἰς τὴν πόλιν τῶν Γαδαρηνῶν, ὁ δὲ ἄλλος
εἰς τὴν τῶν Γεργεσηνῶν· περὶ δὲ τοῦ ἐνὸς
καὶ τῶν δύο δαιμονιζομένων σημείωσαι, ὅτι,
καὶ οἱ δύο εὐαγγελισταὶ ἐνὸς μὲν δαιμονι-
ζομένου ἐμνημόνευσαν, τοῦ ἐπισημοτέρου
καὶ γνωστοῦ τοῖς πᾶσιν, ὅτις ἦν πολίτης
τῆς πόλεως τῶν Γαδαρηνῶν, ὡς μαρτυρεῖ
ὁ θεῖος Λουκᾶς, οὐκ εἶπον ὅμως, ὅτι εἰς μό-
νον ἦν ὁ δαιμονιζόμενος· ἐπειδὴ δὲ βλέπομεν,
ὅτι δὲ Μάρκος καὶ ὁ Λουκᾶς διηγοῦνται περὶ

τοῦ ἐνὸς δαιμονιζομένου πολλὰ περισσότερα
παθήματα ἥπερ ὁ Ματθαῖος περὶ τῶν δύο,
εὐλογοφαγῶς συμπεραίνομεν, ὅτι, καὶ οἱ
δύο ἔβασαν ζόντο ὑπὸ τῶν δαιμόνων, ὁ εἰς
ὅμως δὲ τῆς πόλεως ἐπασχε περισσότερον
ἥπερ ὁ ἄλλος. Ὁθεν, ἐπειδὴ ὁ Ματθαῖος
ἐφανέρωσε μόνον ὅσα πάθη ἐπασχον ἐπί-
σης καὶ οἱ δύο δαιμονιζόμενοι, διὰ τοῦτο
καὶ περὶ τῶν δύο δαιμονιζομένων ἐλάλησεν·
δὲ Μάρκος καὶ ὁ Λουκᾶς περιγράψαντες
λεπτομερῶς πάντα τὰ βασανιστήρια, ὅσα
ἐποίουν οἱ δαιμονες, ἤναγκάσθησαν μνημο-
νεῦσαι ἐνὸς μόνου δαιμονιζομένου, ἐκείνου
δηλονότι, ὅστις ἔβασαν ζόντο περισσότερον,
καὶ ἦν γνωστὸς καὶ ἐπισημότερος. Ἀκούων
δέ, ὅτι οἱ δαιμονιζόμενοι, ἐκ τῶν μνημείων
ἐξερχόμενοι, ὑπήντησαν τῷ Κυρίῳ Ἰησοῦ,
μὴ νομίσης, ὅτι ἡ ἀπάντησις ἐγένετο κατὰ
τύχην καὶ συμβεβηκός· διότι οὐδὲν γίνεται

χωρὶς τῆς τοῦ Θεοῦ εὐδοκίας καὶ θελήσεως·
«Πᾶσαι δὲ αἱ τρίχες τῆς κεφαλῆς ἡμῶν Ματ. 10.
30.
ἢ ἡριθμημέναι εἰσὶν». Ὁ Θεάνθρωπος, ὃς
τὰ πάντα εἰδώς, σπλαγχνισθεὶς ἐπὶ τοὺς
βασανιζομένους ὑπὸ τῶν δαιμόνων, ἐπίτη-
δες ἥλθεν ἐκεῖ κατ’ ἐκείνην τὴν ὥραν,
καὶ ἦν κατ’ οἰκονομίαν θεοῦ οἱ δαιμονιζό-
μενοι εξῆλθον ἐκ τῶν μνημείων· διὸ καὶ
ὑπήντησαν αὐτῷ. Καὶ τοῦτο δὲ περιεργείας
ἄξιον, ἦγουν τὸ διὰ τί οἱ δαιμονιζόμενοι
κατέκουν εἰς τὰ μνήματα; περὶ τούτου
σημείωσον, ὅτι ἐκπαλαι τινὲς πλανώμενοι
ἐνόμιζον, ὅτι αἱ ψυχαὶ τῶν ἀποθανόντων
γίνονται δαιμονες· σχεδὸν δὲ ὄμοίαν πλάνην Χρι. ἡμ.
28. ήτο
καὶ Να.
καὶ 2. ήτο
τὸν Δι.
ἔχουσιν ἄχρι τῆς σήμερον τινὲς ἀμαθέσατο
ἀνθρώποι, οἵτινες πιστεύουσι τὰ περὶ τῶν
λεγομένων βουρκολάκκων ἢ βρυκολάκκων·
οἱ οὖν δαιμονες, ἵνα τὴν πονηρὰν ταύτην
πλάνην στηρίξωσιν, ἤναγκαζον τοὺς δαιμο-
νιζομένους, ἵνα κατοικῶσιν εἰς τὰ μνήματα.
Ἔπειτα δέ, λέγει ὁ εὐαγγελιστής, οὗτοι οἱ
δαιμονιζόμενοι λίαν χαλεποί, ἦγουν πολλὰ
σκληροὶ καὶ ἄγριοι, ὥστε διὰ τὰ φόβητρα
καὶ τὰς ἐπιθυμίας αὐτῶν οὐδεὶς ἥδυνατο
διαπερᾶσαι δι’ ἐκείνης τῆς ὁδοῦ, ὅπου αὐτοὶ
παρέμενον· τοιοῦτοι δὲ ἦσαν οὐχὶ κατὰ φύ-
σιν ὡς ἀνθρώποι, ἀλλὰ παρὰ φύσιν ὡς ὑπὸ^{29.}
δαιμόνων κινούμενοι καὶ ἐνεργούμενοι. Ὁτε
δὲ ὑπαντήσαντες τὸν Ἰησοῦν Χριστὸν
ἐπλησίασαν εἰς αὐτόν, τότε οἱ δαιμονες
κατετρόμαζαν.

Καὶ οἶδον ἔκραξαν, λέγοντες· τί Ματ. 8.
ἡμῖν καὶ σοὶ, Ἰησοῦ υἱὲ τοῦ Θεοῦ,
ἥλθες ὡδε πρὸ καιροῦ βασανίσαι
ἡμᾶς;

Μεγάλη, Κύριε, ἡ δύναμίς σου! καὶ οἱ δαίμονες ἐγνώρισαν καὶ ὠμολόγησαν; ὅτι ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ἐστὶν ὁ υἱὸς τοῦ θεοῦ· «Τί» ἡμῖν καὶ σοι!», ἐκραύγασαν, ἥγουν ποίαν ὑπόθεσιν ἔχομεν μεταξὺ ἡμῶν, τί ζητοῦμεν ἡ ἡμεῖς παρὰ σοῦ ἢ σὺ παρ' ἡμῶν; Ὁμοίαν φράσιν εὑρίσκεις καὶ εἰς τὸ δέκατον ἔκτον κεφάλαιον τῆς δευτέρας τῶν βασιλεῶν, καὶ εἰς τὸ τριακοσὸν πέμπτον τῆς δευτέρας τῶν παραλειπομένων, καὶ εἰς τὸ δεύτερον κεφάλαιον τοῦ κατὰ Ἰωάννην εὐαγγελίου. Ταῦτα δὲ ἔξεδόν σαν οἱ δαίμονες, ἐπειδὴ ἐφοθήθησαν μήπως ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς τῇ δυνάμει τῆς θεότητος αὐτοῦ καταπέμψῃ αὐτὸὺς εἰς τὰς βάσανους τοῦ ἀδού· μήπως ἥλθεις, λέγουσιν, εἰς τὸν τόπον τοῦτον; ἵνα βασανίσῃς ἡμᾶς πρὸ καιροῦ, ἥγουν πρὸ τῆς ἡμέρας τῆς κρίσεως; Ἐκ τούτου δύο τινὶ διδασκόμεθα· πρῶτον, ὅτι οὐχὶ μόνον οἱ προαποθανόντες ἀσεβεῖς καὶ οἱ ἀμετανόητοι ἀμαρτωλοί, ἀλλ' οὐδὲ οἱ δαίμονες ἐλασσον ἄχρι τῆς σήμερον τὴν τελείαν κόλασιν, πὴν φοβερὰν ἡμέραν τῆς κρίσεως περιμένοντες· τοῦτο δὲ σαφέστατα ἐδίδαξαν καὶ οἱ δύο 2. πέτρ. 4. απόστολοι, ὃ, τε Πέτρος λέγων, «Ἐὶ γὰρ ὁ διδασκόντων οὐκ ἐφείσατο, το, ἀλλὰ σειραῖς ζόφου ταρταρώσας παρέδωκεν εἰς κερίσιν τετηρημένους», καὶ ὁ Ιούδας 6. δας ὄμοιώς, «Ἄγγελους τοὺς μὴ τηρήσαντας τὴν ἑαυτῶν ἀρχήν, ἀλλ' ἀπολιπόντας τὸ ιδιον οἰκητήριον, εἰς κρίσιν μεγάλης ἡμέρας δεσμοῖς ἀνδίοις ὑπὸ ζόφου τετήρηκε»· δεύτερον, ὅτι τόσον φοβερὰ ἐστὶν ἡ κόλασις, ὥστε καὶ οἱ δαίμονες, φοίτοντες αὐτήν, προκρίνουσι τῆς καταδίκης ἐκείνης τὴν μετὰ τῶν ἀκαθάρτων χοίρων συγκατοίκη-

σιν, ὡς δηλοποιοῦσι τὰ ἐφεξῆς εὐαγγελικὰ λόγια.

^{30, 31,} Ἡν δὲ μαχρὰν ἀπὸ αὐτῶν ἀγέλη^{Ματ. 8,} χοίρων πολλῶν βοσκομένηι οἱ δὲ δαίμονες παρεκάλουν αὐτόν, λέγοντες· Εἰ ἐκβάλλεις ἡμᾶς, ἐπίτρεψον ἡμῖν ἀπελθεῖν εἰς τὴν ἀγέλην τῶν χοίρων.

Μαχρὰν ἀπὸ τοῦ τόπου ἐκείνου, ὅπου ἦσαν οἱ δαίμονες ὄμενοι, ἔθοσκεν ἀγέλη πολλῶν χοίρων· οἱ δὲ δαίμονες παρεκάλουν τὸν Ἰησοῦν Χριστόν, λέγοντες, Κύριε, ἐὰν διὰ τῆς προσαγῆς σου ἐκβάλῃς ἡμᾶς ἐκ τῶν σωμάτων τῶν ἀνθρώπων τούτων, δός ἡμῖν ἀδειαν, παρακαλοῦμέν σε, ἵνα ὑπάγωμεν εἰς τὴν ἀγέλην τῶν χοίρων. Βλέπε οὖν πόση ἐξίν ἡ δύναμις τῆς παρουσίας τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ, καὶ πόση τῶν δαιμόνων ἡ ἀσθένεια, οἵτινες, ἐὰν οὐδὲ τοὺς χοίρους χωρὶς παραχωρήσεως θεοῦ δύγανται βλάψαι, πολλῷ μᾶλλον τοὺς ἀνθρώπους τοὺς κατ' εἰκόνα θεοῦ καὶ ὄμοιώσιν πλασθέντας. Καθὼς δὲ τότε ἡ παρουσία τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ ἐφυγάδευε τὰ δαιμόνια, οὕτω νῦν ὁ τύπος τοῦ σταυροῦ καὶ ἡ ἐπίκλησις τοῦ παναγίου ὄνόματος αὐτοῦ καταδιώκει αὐτά· «Ἐν γὰρ τῷ ὄνόματι αὐτοῦ ^{Φιλ. 2.} πᾶν γόνυ κάμψει ἐπουρανίων, καὶ ἐπιγείων, ^{10.} καὶ καταχθονίων». Οταν οὖν ἐρχωνται οἱ δαίμονες καὶ πειράζωσί σε, τότε, ἐὰν θέλησις, διώκεις αὐτοὺς μαχρὰν ἀπὸ σοῦ, τῷ τύπῳ τοῦ σταυροῦ σημειούμενος, καὶ τὸ ὄνομα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐπικαλούμενος. Ἀλλ' ἐπανέλθωμεν ἐπὶ τὴν προκειμένην τοῦ εὐαγγελικοῦ λόγου σειράν. Ἐπήκουουσεν ὁ Κύριος τὴν δέησιν τῶν δαιμόνων.

Ματ. 8,
32.

Καὶ εἶπεν αὐτοῖς, ὑπάγετε. Οἱ δὲ ἔξελθόντες ἀπῆλθον εἰς τὴν ἀγέλην τῶν χοίρων. **Καὶ** ἴδού ὥρμησε πᾶσα ἡ ἀγέλη τῶν χοίρων κατὰ τοῦ κρημνοῦ εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ ἀπέθανον ἐν τοῖς ὕδασι.

Ο λόγος τοῦ Κυρίου ἔργον ἐγένετο. Εἶπεν εἰς τοὺς δαιμονας, 'Ὕπαγετε· αὐτοὶ δέ, εὐθὺς ὑπακούσαντες, ἔξῆλθον μὲν ἐκ τῶν ἀνθρώπων ἐκείνων, εἰσῆλθον δὲ εἰς τὴν ἀγέλην τῶν χοίρων, καὶ ἴδού εὐθὺς οἱ χοῖροι ὥρμησαν εἰς τὸν κρημνόν, ἐκεῖθεν δὲ καταχρημνισθέντες εἰς τὴν θάλασσαν, ἀπεπνιγησαν πάντες ἐντὸς τῶν ὑδάτων τῆς θαλάσσης. Ἀλλὰ διὰ τί οἱ μὲν δαιμονες παρεκάλεσαν, ὁ δὲ Κύριος, τῆς δεήσεως αὐτῶν ἐπακούσας, ἔδωκεν ἄδειαν, ἵνα εἰσέλθωσιν εἰς τὴν ἀγέλην τῶν χοίρων; ὅπου χοῖροι, ἐκεῖ βόρδορος καὶ ἀκαθαρσία. Τοῦτο οὖν ἐγένετο οἰκονομικῶς, ἵνα μάθωμεν, ὅτι ὅπου ἡ ἀκαθαρσία τῆς ἀμαρτίας καὶ ὁ βόρδορος τῶν αἰσχρῶν πράξεων, ἐκεῖ καὶ οἱ ἀκάθαρτοι δαιμονες ἀγαπαύονται, ἐκεῖ καὶ ὁ θεὸς συγχωρεῖ αὐτοῖς τὴν εἰσόδον. Ἀλλὰ πῶς ὁ δικαιότατος θεὸς ὑπέφερε τὴν ζημίαν, ὅσην ἐπαθον οἱ κύριοι τῶν χοίρων; Πρὸς ποιηὴν τῶν ἀμαρτανόντων καὶ στήριγμα τῶν δικαίων κατακλυσμόν παγκόσμιον ὁ θεὸς ἐπήνεγκε, πόλεις αὐτάνδρους κατέκαυσε, γένη ὀλόκληρα ἔξηλειψεν· εἴτα ἀποροῦμεν περὶ τοῦ πῶς ὑπέφερεν ἡ δικαιοσύνη αὐτοῦ τὴν ζημίαν, ἢν ἐπιμίον οἱ κύριοι δρατὸν ἱώτων χοίρων; Εἰς τὴν πόλιν τῶν Γεργεση-

την περ.
την περ.
περ.
περ.

τῶν χοίρων; Εἰς τὴν πόλιν τῶν Γεργεση-

συγκατοικοῦντας αὐτοῖς ἔθνικοὺς μιμούμενοι, οὐ μόνον ἔτρεφον τοὺς χοίρους, ἀλλὰ καὶ ἔτρωγον ἀπὸ τῶν χοιρίνων κρεάτων, παραβαίνοντες τὸν μωσαϊκὸν νόμον, ὅθεν πρὸς παιδείαν καὶ σωφρονισμὸν αὐτῶν τοιουτοτρόπως ἐπαιδεύθησαν; Καὶ τοῦτο δὲ σημειώσεως ἀξιον, ἥγουν τὸ ὅτι ἡ ἔφοδος τῶν δαιμόνων εἰς τοὺς χοίρους κατέστησε τὸ θαῦμα ἐπίσημον καὶ περιβόητον, ἐπομένως δὲ καὶ πολλὰ ὠφέλιμον· διότι ἴδοντες οἱ χοιροθόσκοι ὅσα ἐπαθον οἱ χοῖροι, διεφήμισαν πανταχοῦ τοῦ θαυματουργοῦ τὴν θείαν δύναμιν.

Οἱ δὲ βόσκοντες ἔφυγον, καὶ ἀπελθόντες εἰς τὴν πόλιν, ἀπήγγειλαν πάντα, καὶ τὰ τῶν δαιμονιζομένων.

Βλέπετε πῶς τὰ συμβάντα εἰς τοὺς Ματ. 8, 33. χοίρους κατέστησαν τοὺς χοιροθόσκοὺς διδασκάλους καὶ κήρυκας τοῦ θαύματος; ἐπειδὴ οἱ χοῖροι ἔξηφανίσθησαν, οἱ βόσκοντες αὐτοὺς ἔφυγον εὐθὺς ἐκεῖθεν, καὶ ἐλθόντες εἰς τὴν πόλιν, ἐκήρυττον πάντα, ἥγουν ὅσα ἐπαθον οἱ χοῖροι, προσέτι δὲ καὶ ὅσα συνέβησαν εἰς τοὺς δαιμονιζομένους.

Καὶ ἴδού πᾶσα ἡ πόλις ἔξῆλθον εἰς συνάντησιν τῷ Ἰησοῦ· καὶ ἴδοντες αὐτόν, παρεκάλεσαν αὐτόν, ὅπως μεταβῇ ἀπὸ τῶν ὄρίων αὐτῶν.

Ἄκούετε πόσην περιέργειαν ἔξύπνισεν ἡ ἀκοὴ τοῦ θαύματος; Ἰδού, λέγει, πάντες οἱ κατοικοῦντες ἐν τῇ πόλει τῶν Γεργεσηνῶν, ἄνδρες, γυναῖκες, νέοι, γέροντες, πάστοις ἥλικιας καὶ κατασάσεως ἀνθρώποι, ἀφέντες

τὴν πόλιν, ἐξῆλθον εἰς ὑπάντησιν τοῦ Ἰη-
σοῦ Χριστοῦ, σκοπὸν ἔχοντες ἵδεν ὁφθαλ-
μοφανῶς, ὅσα ἤκουσαν· « Καὶ ἐξῆλθον, λέγει
Μάρκ. 5,
15.
Αὐτ. 8,
35.
» ὁ Ἱερὸς Μάρκος, ὁμοίως καὶ ὁ Λουκᾶς,
» ἵδεν τί ἐστὶ τὸ γεγονός ». Αλλὰ τί ἐ-
ποίησαν, καὶ ἀκούσαντες τὸ θαῦμα, καὶ
συναντήσαντες τὸν Ἰησοῦν Χριστόν, καὶ
ἵδοντες ὁφθαλμοφανῶς τοὺς πρότερον δαιμο-
νιζομένους σωφρονοῦντας καὶ ἴματισμένους,
καὶ πληροφορηθέντες περὶ τῆς ἀπωλείας τῶν
χοίρων; ἄρα γε προσεκύνησαν τὸν θαῦμα-
τουργὸν; ἄρα γε εὐχαρίστησαν τῷ εὐεργέ-
τῃ; ἡθέλησαν ἄρα γε ἀκοῦσαι τὴν διδαχὴν
τοῦ διδασκάλου; οὐδὲν τούτων ἐπραξαν·
ἄλλα παρεκάλεσαν αὐτόν, ἵνα ἀναχωρήσῃ
καὶ ἀπὸ τῶν ὁρίων τῆς πόλεως αὐτῶν. Διὰ
τί δὲ τοῦτο; διὰ τί διώκουσι τὸν εὐεργέ-
την; διὰ τὸν φόβον, λέγει ὁ εὐαγγελιστὴς
Λουκᾶς· « Ὁτι φόβῳ μεγάλῳ συνείχοντο ».

Ωσστε καὶ ὁ πολὺς φόβος σκοτίζει τὸν
νοῦν, καθὼς καὶ τὰ ἄλλα πάθη, καὶ κατα-
κρημνίζει αὐτὸν εἰς τὴν ἀγαρισίαν καὶ παρα-
λογίαν· ὁ δὲ ἀνεξίκακος Ἰησοῦς, ἐπακούσας
τῆς δεήσεως αὐτῶν μετὰ πρᾳότητος καὶ
ἀνεξίκακίας, ἐμβαίνει εἰς τὸ πλοῖον, καὶ δια-
περάσας τὴν θάλασσαν, ἦλθεν εἰς τὴν ἴδιαν
πόλιν.

Καὶ ἐμβὰς εἰς τὸ πλοῖον, διεπέρασε
Ματ. 8,
1.
καὶ ἦλθεν εἰς τὴν ἴδιαν πόλιν.

Αναχωρήσας ἐκεῖθεν ὁ θεάνθρωπος ἦλθεν
εἰς τὴν Καπερναούμ, ὡς ἐπιβεβαιοῦ ὁ εὐαγ-
γελιστὴς Μάρκος, λέγων « Καὶ πάλιν εἰσ-
Μάρκ. 2,
1.
» ἦλθεν εἰς Καπερναούμ ». Αὐτὴν δὲ ἴδιαν
τοῦ Χριστοῦ πόλιν ὠνόμασεν ὁ Ἱερὸς Ματ-
θαῖος, καθότι, κανὸν ἐν τῇ Βηθλεὲμ ἐγεννήθη,
καὶ ἐν τῇ Ναζαρὲτ ἀνετράφη, ἐν τῇ Κα-
περναούμ ὅμως εἶχε τὴν ἑαυτοῦ κατοίκησιν.
Ματ. 4,
13.